

B10 – Brabant

Een muts op m'n hoofd, m'n kraag staat omhoog;
het is hier ijskoud, maar gelukkig wel droog.
De dagen zijn kort hier, de nacht begint vroeg;
de mensen zijn stug en d'r is maar één kroeg.
Als ik naar m'n hotel loop na een donkere dag,
dan voel ik m'n huissleutel diep in m'n zak.

En ik loop hier alleen in een te stille stad;
ik heb eigenlijk nooit last van heimwee gehad.
Maar de mensen ze slapen, de wereld gaat dicht,
en dan denk ik aan Brabant, want daar brandt nog licht.

Ik mis hier de warmte van 'n dorpscafé;
de aanspraak van mensen met'n zachte G.
Ik mis zelfs 't zeiken op alles, om niets;
was men maar op Brabant zo trots als een Fries.
In 't zuiden vol zon, woon ik samen met jou;
't is daarom, dat ik zo van Brabanders hou.

Ik loop hier alleen in een te stille stad;
ik heb eigenlijk nooit last van heimwee gehad.
Maar de mensen ze slapen, de wereld gaat dicht,
en dan denk ik aan Brabant, want daar brandt nog licht.

(Instrumentaal:)

De Peel en de Kempen en de Meierij;
maar 't mooiste aan Brabant ben jij, dat ben jij.

Ik loop hier alleen in een te stille stad;
ik heb eigenlijk nooit last van heimwee gehad.
Maar de mensen ze slapen, de wereld gaat dicht,
en dan denk ik aan Brabant, want daar brandt nog licht.

(Instrumentaal, drie regels:)
En dan denk ik aan Brabant, want daar brandt nog licht.

(Instrumentaal, drie regels:)
En dan denk ik aan Brabant, want daar brandt nog licht.